

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu Iméni prěkmurske evang. šinjorije reditel
i vödávnik: FLISÄR JÁNOŠ,
Murska Sobota.

Ček računa št. 13,586; Imé „Düševni list“ M. Sobota.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednók na mēsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsaki ev. dühovnik i vučitel.

Cérkev i dóm.

Cérkev je në zátö Boža hiža, ár tö-rem má i da je vékša i lépša od drügi hiž, nego cérkev tö dene za Božo hižo, ár v njëj Božo svétö rēč glásijo, predgajo i po Jezuši Kristuši správlene sakramentume vöobslüžávajo. Brezi toga je cérkev li samo küp mrzloga i mrtvoga kamna, küp cigla, li samo mrzle štiri stené.

Rávno zátö naj vsäka pöt v cérkev, v Božo hižo pela. Iz pröstoga, siromaškoga delavca i želära kučice rávno tak, liki z krasnoga, lēpoga kaštela velke gospodé, iz hiže dobrega, primočnoga kmeta, meštra, trgövca, čestnika tak, liki z nájvékše i nájbole précimbne palače. Düša je brezi Bože rēči mrtva. Rávno zátö je cérkev i Boža svéta rēč vsakomi človeki potrebna. Bogátci tak, kak siromáki, znamenitomi, mōdromi znanstveniki tak, liki prōstomi človeki, mladéncom i starcom, moškom i ženskam.

Na máloj prōstoj i nisikoj kučici i na velkoj, krasnoj palači se žé na prvi pogléd opázi i vidi, jeli njéni stančar hodi rédnö v cérkev, ali pa në. Vsäkoga človeka živlénje, tak družinsko, kak družbeno vöpostávi njegovo svedočanstvo na tö gledōč, jeli čté Svétö pismo, ali në, jeli zdrži i živé po Boži zapōvedaj, ali pa në. Cérkev, Boža hiža cēloj okolici, cēloj krajini posvēt, svekločo dá, cérkev je lüdém potikazáč, šteri njim to právo, pošteno i pravično pöt káže. Iz cērkvi prihájajōče Bože rēči svekloča se dostakrát na cēloj vési

pozna i vidi i tö në samo odznōtra, nego tüdi odzvüna. Tam so ešče hiže čistējšé i bole bēle, tam je čistējšé i poštenējšé lüdstva oponášanje, tüdi bole razmeti je njihov obráz, tam je menje sváje med zákonce, med stariši i decov, med sōsedi, tam je tüdi menje tožarije, tam lüdjé za vsäko malenkost ne bežijo k fiškálišom, k biroviji, nego se lepō domá poglihajo i zmirijo brezi stroškov i brezi čemérov. I tö pa zátö, ár Boža svéta rēč neprestanoma dela i oprávla svoje vzvišeno i svétö delo i pozvánje v njihovi düšaj. Ár Boža svéta rēč se ne predga samo zátö, naj z cērkvenoga plafona dolispádne na trda cērkvena tla, naj ne ostáne samo med štirimí stēnami cērkvi, nego naj pöt nájde vö iz cērkvi i naj z svojov toplōčov i vučēčov močjöv obiné i pobōgša cēlo gmajno, vsäkoga gmajnara i njim postáne voditel k Bōgi i Jezuš Kristuši. Bože rēči žitek dávajōča svekloča naj tüdi pöt nájde v vsäko hižo, v vsäko družino, v vsäki dóm. Mōč i obramba naši očákov je v tom bila, da so preveč lübili Božo hižo, cérkev i tüdi domá v njihovi hišaj se je gōstokrát oglásila Boža svéta rēč. Tüdi za nás bode naša mōč i obramba edino v tom, či bomo radi v cérkev hodili i tüdi domá z cēlov svojov družinov čteli svétö pismo, popēvali i Bogá molili. Tákši evangeličanci so nam potrebni, ki lübijö cérkev, lübijö Božo svétö rēč tak v cērkvi, liki domá na svojem dōmi. Bojdi zátö Boža hiža tvoj dom i bojdi tvoj dom Boža hiža. H.

Smilenosti štrôfe.

Ah, ete svêť! Bogátcom, kak je on lêpi,
Ali tim siromákcom z-keľkim težkêši!
Včinmo tak lepšega, ali ležêšega
Tim vbôgim siroľičcom žíteľ bôgšega!
Či že skuze moro bidťi na tom svêťi,
Posúhšmo je gori, ár tô známo eti,
Ka jeste en Bôg, ki vse vídi ino zná,
I po smrti nás za vse oblónati má.

Mogôče ednôk: bál, mozi, prestori hiž
Preido, razpádnejo i en máli brežič,
Edna vôska škrinja, grob, bode vse naše,
V njem méhka blazina tá smilenost bode!
Mogôče nam dúša z-têla vó idôča,
Ležê gori náide Bôga iskajôča,
Či vsáka težka skuza svêča postáne.
I přek kmični grobôv njê svêtila bode.

Blagosloven naj bode, ki si gor' zdêhne,
Gda mantró vídi, ga smilenost navdêhne,
Pod halami túdi človeka zaglédne, —
Človeka, ki je túdi Bože stvorjêne!
Človeka têlo, štero v mantri trepeče,
Od gláda pohája, túdi má čútêne,
V-koga je Bôg srdcé v-edno dôb stvôro, bár
Naj je nosi kôdiš, ali pa svekli král!

Blagoslov vzemete mládi ino stári,
Či krúh dáte siromákcom, gda so gládni, —
Z-pomočjôv vašov se k-njim približávate,
Naj te ostávlene včinite blájžene!
Blájžen, ki z-trpêči ôč skuze doj zbríše,
On, či njega slêdnja vôra gdaštê pride,
Do ga tej skúz kaple sprevájale vedno,
Pri nji posvêti de potúvao gor' v nébo!
F. J.

Kříž na selanskom törmí.

23. junija so se selanski verníki k radost-
noj ôsvetnosti zbráli pred svojov, v sirôvoj státi
zgotovlenov, cerkvov.

Pridrúžili so se njihovej radosti túdi vnôgi
verníki okôľiškí vési i gmajn, náj se vkúper s
svojími selanskími verebrati veselíjo poglêda na
prekrasnom mesti stojêče edenajsete evangeličan-
ske cerkve Prekmurja.

Radosti déa so meli naši verevrêli selanski
evangelíčanč: kříž so vlekli na svojo cêrkev.

Vesêlo so glêdali vsi, ki so s svojími vêk-
šími i ménšími dári i túdi omogôčili zidanje té
cerkve, kak je dobila ona med ígranjem naše
zmožne cerkvene himne, Luther Mártonove náj-
lepše pesmi „Trdi grád je náš Bog zmožni“, na
vrh törma kříž, znamenje Krístušove vere.

Jeruzálema pogübel i Izraelskoga národa osojenost

Versko zgodovinsko čtenjé.

Jákoba v-Egiptom seljenjé.

Bratje domô pridôč z-ednim grlom kričijo:
„Józef živé i kralúje nad cêľim Egiptomom“!

Jákob dvojęči vu srdci, je nê vervao rečam
njihovim. Gda so njemi pa vsa vôdopovedali
od Józefa i várao je kolíje, štere je Józef pred
njega posíao, se je obêselo vu dúhi, govoreči:
„Zadosta mi je, ka Józef moj sin ešče živé,
šô bom, da ga vídim, prveľe kak vmerjém“.

Doli se je tak zoselo Jákob v Egiptom z-
decôv svojov, i z-vnúkami svojími navkúpe šest
desêťdesêť dúšami i zevsém pohlístvom i z-vnôgov
držínôv. Józef si je túdi na kôla seo, prôti idôči
ôči svojemi i kak ga je zagledno, obíno ga je i
jókao se je dugo, visêči na šínjeki njegovom.

I pravo je Izrael Józefi: „Zdá že rad vmerjém,
da sem vido lice tvoje, ka si ešče živ“. Józef je
i pred kralá pelao očo svojega Jákoba. „Kellko
je lêt žítka tvojega?“ Jákob odgovori: „Dnévov,
lêt vandrarstva mojega je stôtreseti lêt. Malo je,
i húdo je vrêmen žítka mojega, ni ôzdaľêč ne
dosegúje starosti žítka očév moj: vu njhovom
vandrarstvi“. — Te stári Jákob je pa ešče sedem-
desêť lêt živo v Egiptomi, naprê je povedao, ka
ga po smrti morejo nazá v Kanaán odpelati,
tak so túdi činili. (S'romák starec je túžno meo
spoznati bin sínôv svojí.)

Józefa bratje so se bojali, ka de si brat
žnjími húdô djao za njúve nevoščêanosti volo.
Ali on je je potrôštao. Po tom so dugo lêt ži-
veli njegovi pohodniki. Dobro njím je šlo, ár
so Egiptoma najbôgšo držêlo „Gošen“ zemľo
dobili za stan.

Nej so se samo Selanov srca napunila z radostjov pri tom lepom osvetki, nego vsej navzoči, ki so samo doživeli, kak si postavlja eden máli šereg evang. vernikov znamenje križa na zidajočo se cerkev te, gda se človečanstvo indri odvráča od cerkve i se páči nad znamenjem križa.

Velkoj vnožini navzoči vernikov sta dvá dühovnika, morávski farar i soboški kaplán, glá sila modrost i móč Kristušovoga križa.

Náj velka pozláčena krögla i na njoj stoječí križ, šteriva se visiko i daleč vidno zdigávala nad selansko vés, bodeta zgovorniva svedoka veliki djánj boží. Náj predstávla krögla eto zemlô, na šteroj živémo, nad njôv se zdigávajóči križ pa odkúplénje, od šteroga živémo zdaj i na veke.

D.

Pri Kardošovom grobi.

Za ništerni tleden, aug. 12 ga rávno že 56 lét bode, ka hodoški veliki dühovnik, „goréči i cvetéči posvét“ prěkmurskoga evangeličanstva, náj-ékši naš pisátel i pesnik, Kardoš Jánoš, se je odseio z etoga márnoga svéta i grob pokriva njegovo plemenito srce na Hodoškom cintori. Ali nemrtelen je njegov spómenek tú vsákoj dúši zahváinoj.

Svoje poštvanje je hito vadlúvati ob toj obletníci pri njegovom grobi mládi porod Puconske fare. Že túdi záto, ár se je Kardoš Jánoš vu krili Puconske fare, vu Noršinci 1801. febr.

13. narôdo. 105 osnovleníkov nedelske šole v Puconskej fari se je vzelo na pôť proti Hodoši junija 16 ga. Velika je bila radost mladine, gda je zvédla od svojega vrèloga kateheta Jonaš Štefana cio svojega potúvanja. Z ránim vlákom so se do Šálovec pelali. Tú so poglednoli malo pred svetovnov bojnov zozidano evang. šôlo i potom vu dižžbi Makári kántorvučítela so šli proti Hodoši. Od Šálovec do Hodoša so rúmile z mládi grl potúvajóči prelépe Kardošove pesmi.

Na Hodoši je mladina zôsebno spreglédnola starinsko našo církev i tao vzéla pri slovenskoj Božoj slúžbi.

Po Božoj slúžbi je mladina vóšla na cintor k Kardošovomi grobi. Tú je nájprve spopévala edno Kardošovo pesem, zatém so Jonaš Štefan katehet naprěpózvali blagoslovení spomin Kardoš Jánoša, toga neobtrúđenoga delavca za našo církev, za naš národ, šterima je posvéto Kardoš Jánoš celo svoje živlénje. Po pripravnom spomin-skem govori je mladina, cvét naše církves se bom prinešenim cvetjem, korinami osipala Kardošov grob, z vrèlim zdühávom navkúp, naj na njegovom grobi vsigdár cveté. hvála! Na pokonci je páli spopévala mladina ništerne Kardošove pesme i našo evangeličansko himno i tak odhájala, vu srdci globoko prehodjena, od Kardošovoga groba.

Po spreglédí hodoške vési se je mladina na vláku správilá i notri do Puconec pò céloj

Možes.

(II. Možes I. táI i nadále)

Od ti dvanájet brátov se je izraelski národ na dvanájetlezero povnožao, ali po Jóžefovoj smrti njim je že težkéši bio žitek, za góstoga naplodjenja volo so se egiptanci bojali, ka k-koncovi njé premágali bodo, zdrúžijo se z neprijáteli i sebi je podvržejo. Z-težkim delom so je mantrali, ali tēm bole so se povnožávali. Eden Faraó je zapovedo vsákoga židovskoga pojbara gda se porodi vtopiti dati. (Pa bi bole deklina trbelo na tō osódití, ár so židovke li židove rodile). I tō zrendelúvanje je nē melo uspeha, ár so matere skrivale znôva porodjene siní.

Prigodilo se je, ka je edna židovkinja siná porodila, eden čas ga je skrivala, da ga pa že duže skrivati nevarno bílô, je z-rogoza košaro splela, z smolôv jo je oblejála i v-Niloš tekôčo

žerjé položila, odnut ga je nadájala i njega sestrico tam nē daleč postavila, naj skrb má, ka se bode žnjím godilo.

Rávno je tá prišla čí Faraóa, ka bi se v Niluši kópala. Zaglédnovša to málo ladjíco, je z slúžbenic edno poslála, naj jo vóprinesé. Kak jo je vóprinesla i gori ódpřla, ednoga lepoga snájznoga pojbiča so zaglednole v-njé. Milúvavše vse tō dētece, je Faraóa čí právla: „Tô je z-ti židovski otrokov eden“, veli čí králevska. Teda pristópi sestra pojbiča, štera je na blúzi slála i píta: „Jeli bom zvála edno židovsko žensko, štera de tō dēte nadájala?“ „Idi“ veli králevska čí. Deklíčka je bežala i prizvála je pojbareca mater. Tak je deteta lastivna mati dojka grátala pri králevskoj čéri svojega sineka i gori zdojenoga je Faraóa čí vu svoj dvor, na svoje roké vzéla. Zvála je njegovo imé: Možes, tō je: z-vôde potégñeni.

vožnji veselo i lůšno popěvala Kardošove pesmi, svedočivša, ka Kardošov blagosloveni spomin žele i šče obarvati vu svojem lěpom, čistom srdci.

Puconsko dobrotivno fárno žensko društvo je srmaškim osnovlenikom 100 din dalô na olehšanje toga lěpoga potůvanja na Hodoš k Kardošovomi grobi. *Luthár.*

Tô glávno.

Na lěpoj ôsvetnosti v Seli se je zgôdilo :

Po končanoj božoj slůžbi, gda smo v dűši genjeni glédali za križom, ki se je med igranjem Trdoga gráda pomali zdi-gávo v visino, náj zadobi svoje mesto na vrhi torma, sta se zgučávala dvě ženski.

Prva je právla svojoj tůváriškinji, šte-ra je pôleg njé stála i glédala za križom :

„Hodve domô!“

Začůdjeno je odgovorila drůga :

„Ka bi šle, vej pa zdaj pride samo tô glávno“.

Dvůje vrste lůdjé so se mi predsta-vili v pogůvori oni dvej žensk.

Prvi so tisti, šterim je boža rêč tô glávno. Oni záto idejo v cěrkev, ár njô gládűjejo. Gda so se je pa nahránili, se domô pašćijo.

Drůgi so pa tisti lůdjé, šterim je bo-ža rêč nikaj postranskoga. Tô glávno v drůgom išćejo.

Prva od oni dvej žensk je očivesno záto šla na lěpo ôsvetnost selanski vere-

bratov, náj se veseli i radűje v dűši tam, gde se cerkev zida i križ postávla. Po dokončanju bože slůžbe, gda je ešče eden pogléd vrgla na križ, šteroga modrost i mŏč je pá bole spoznala, je domô štela iti. Ona je že najšla, ka je iskala. To gláv-no je včákala, ka je za tem prišlo, jo je već nej zanimalo.

Drůga od oni dvej žensk pa je nikaj drůgoga iskala v Seli. Njej je očivesno tisto bilô tô glávno, ka je po cerkvenoj ôsvetnosti melo ešče priti — veselica. Njej je boža slůžba i cěla lěpa ôsvetnost samo nikaj postranskoga bila. Nedovědno se mo-remo pitati: Ka je ostalo v srci one žen-ske z bože slůžbe — pa je náj ešče tak pazlivo poslűšala — če je ona to glávno ešče samo čakala i če se je po božoj slůžbi pašćila na veselico, náj tam nájde tô gláv-no, tô ka jo je nájbole vleklo v Selo.

Zaistino: prehitro so prišle ptice i po-zobale semen, štero je kre pôti spadnolo.

— — —

Razdálja med božimi slůžbami i vese-licami bi vendar vėkša mogla biti! Bole bi se moglo paziti na tô, náj se nemre tak lahko stŏpiti s cerkve na veselícíni prostor.

To glávno bi se bole moglo lŏčiti od menje glávno, ja od vnŏgokrát nepotrěb-noga i celô škodlivoga. D.

Možeš je zdá v králevskom dvŏri zgájani gori, šolárivani i kak priľeten, lěpi mladěnc se je osnŏvo vŏ. Tak židovje kak egiptanci so ga za Faraŏa čeri siná mislili i čestili. Možeš je z-boleznim srdcom glédao izraelitancov, svoji bra-tov mantránje i milűvavši je, bi njim rad pomá-gao i rêšo toga robstva. Ednŏk je vido, ka eden egiptánec nedužno bje izraelitanca, na pomŏč njemi je hito i tak je najšao vdariťi egiptanca, ka se je spět vlėgno, bujo je ga i v-pěsek pokopao Tô delo se je vŏzvedilo i zdá se je Možeš bojaŏ Faraŏa sreditosti, je pobegno v-Midiansko zemlŏ, nê je vűpao nazá domô idťi. Ednok je pri ednom stűdenci sedem devojk obráno prŏti sili pűšćave pastěrom, ki so nê dopűstili devojkam svoje črěde napájati, sledi se je spoznaŏ z-tě devojk očom Jethrom, medianitancov popom, ki njemi je svojo čer Ciporo dao za ženo. — Po etom jd Možeš svojega testű ověc pastěr i

skrbnik bio. Nê je žele već nazá v-egiptom vu králevsko přecimbo idťi. Možeš je 40 lět bio star, gda je z-Egiptoma pobegno, 40 lět je pa pastěr bio, ednŏk kak je črědo prevračűvao k-Horeb gori, se njemi je Gospodna angel skázao pri ednom gorěčem šćipki, šteri je goro i dŏnok nê dojpogoro, k-grmê se približávši je čűo glás : „Možeš ! Možeš !“ — „Ka velíš !“ se on oglási. Veli pa te glás : „Nestŏpi esi ; Zűj prvle doli črevle tvoje z-nŏg tvoji, ár je tô mesto na šte-rom stojíš, světa zemla !“ — I veli nadale : „Jas sem Bŏg očě tvojega, Bŏg Izáka, Abraháma i Jákoba. Vidím moje lűdstvo v-Egiptomi i njega trplěnje, tebě pošlem, da je vŏoslobodiš i nazá odpelaš vu očákov tvoji zemlŏ, vu Kanaán“. — Možeš se je pa vŏodpovedávao : „Što sem jas, ka bi pred Faraŏa vűpao idťi, i lűdstvo meni nebode vervalo“ ? Zdá njemi je Bŏg čűde, zna-měnje kázao, štere naj pokáže, teda do njemi

Človeča žétva.

Vsáko delo v človečoj dúši rázna mišlénja prebúdi. Tak túdi žétve delo. Kak máli krávji ali gósjí pastérje na požeti njivaj vküppobérajó vlati, tak túdi mi poberimo vküper mišlénja nikoliko vláti na dúhovnom póli, zvézmo je v eden púšlích, dobro je poglednimo, i premišlávajmo si od nji.

Žétva je najžmetnejše telovno delo. Vrši se v sunca ognjenoj vročini, od ráne zorje do késne noči, tá notri do prihoda svekli zvézd. Gda že kmica gratúje i gda se za eden dén skonča delo, da bi se drúgi dén znóva račnoló, trúdni žnjeci dónok neidejo domô žalostni, nego na vústaj z vesélími pesmami. Pesmi so vsigdár lépe, ali etakšega hipa v žétvo so dónok nájlepše, naj bodo slovenske ali vogrské. Ka se čúje z pesmi žnjecov? Ka je tisto, ka mladénke i mladénci po večerníci, v večérnom miri vsigdár močnejše i močnejše spévajo v svoji žétvinski pesmaj? V tej pesmaj se nahája naši žnjecov veselje i dúša.

Tak mislim, da nega človeka, ki bi tak preveč lübo zemlô, svojo domáčo grúdo, kak naše prekmursko slovensko i vogrsko lüdstvo. Njemi je zemla vse na etom světi, k toj zemli je prikapčeni, žnjóv zvézani, kamakoli ga naj šorš dene, njegovo želénje je li to, nazájpriti v domáčo vés, ár zvonóvje nindri ne denejo tak lepô, kak v domáčoj kapélíci, kak v domáčoj

cérkvi, i tak lépe i prijazne cérkvi nindri na světi nega, kak je pa naša domáča cérkev, gde so nas krstili, gdé smo pri konfirmaciji bili, gde smo se zdávali, gde smo po nedelaj povéváli, molili i Božo rěč poslúšáli, právjíjo naši lüdjé. Kelkokrát bi že naši lüdjé zgúbili tó domáčo grúdo, či bi se z svojega srcá popolnov lübéznostjov nê vjedínili žnjóv. Rojstne vési lépi kěp se njím ešče te pred očmi blišči, gda v tühini, v velki varašáj hodijo, ali mogóče prěk morja v nóvom světi. I gda že ništerni v tühini sebi nóvi dom, nóvo ognjišče postávijo, gda dobro znájo da domá več nigdár ne bodo hodili, njihova dúša skrivoma ešče té jóče, i samo ednók bi radi ešče vidli svojo domáčo vés, svojo rojstno hižo, znánce svojo farno cérkev. I na tó si pa nájbole mislijo etak v vrěmeni žétve, gda lépe táble silja vidijo pred seboj, na rojstno vés, na svojo zemlô, gde so nigda z svojimi lübléními túdi oni sėjali i želi, i zdaj pa na tisti njivaj drúgi lüdjé, mogóče tühinci ženjajo. Zakaj lübi naše prekmursko lüdstvo tak preveč svojo zemlo? Záto ár si jo je žmetno, z velikimi trúdi spravilo, záto ár z znojom obráza svojega dela na toj zemli, záto ár njemi tá zemla po velki trüdaj, po žmetnom deli ítak vsákdenějnji krüh rodi i prinése.

Žétva je krüha vküp- i notrisprávljanja drága prilika. Túdi ki nema svoje lastivne zemlé, ali nema zadosta zemlé, zemla túdi tem lüdém rodi i prinése krüh. Tej lüdjé se že pred pár mēseci

verváli. Z palice je kačo napravo i nazáj palico, rokô je v-nádra potisno, štera je puna gób grátala i pá nazáj čista, gda jo je vóvzéo. Či tēm nedo verváli, ti naznaním, ka máš činíti. — Možeš se je li vóodpovedávao, ka slab jězik má, ne je govorník. Bóg ga je li nê odpústo, govoreči: tvoj brat Áron je rěčnik, on ti próti pride i jas vama nazvěstím, ka máta gúčati.

K koncovi je Možeš privolo, z-bratom stá šla pred Faraóa, govoreča: „Tak velí Gospód, odpústi moje lüdstvo, da de mi světek svelilo“. — Faraó se je razburkao govoreči: „Što je on gospód, ki bi meni tó zapovedao, takšega jas neznam!“ — Nê je odpústo izraelitancov, ešče je vékše bremen djáno na njé. Što bi njemi robo i veliko dajo plačúvao?

Možeš je zdá činio znamenja. Ali Faraó je na tó nê dao nika. — Ka zadržávate lüdstvo i müdíte? — „Hajd na delo!“

Cělo delo se je dugo vleklo, i da je Faraó nikak nēpopústo, je Bóg velke vdárce pústo na Egiptom: „Nilúša voda je trí dni krváva tekla, da je je ni človek ni stvár nê mogla vživati. Trí dni je gósta kmica púščena na orság; žabe so oblegle cěli orság, velka toča, šáški so opúšćávali; kúga nastánola med márhov i. t. v. I da je Faraó dónok nê odpústo, je Bóg veliki pomor pústo na Egiptom: Vsáki prvi plod stvári i lüdi je vmorjeni, pri vsákoj hiži, od nájvišije palače, do te nájpozadnjěše hiže, mrtvec, — stvár vmorjena. — Zdá je grozen krič i nevola zílila po cělom orsági, lüdjé so se zburkali nad Faraóom i prisiljávali izraelsko lüdstvo na odhájanje: „Vsi mo vkraj, li hitro se pobérajte“.

V Gošemi, gde so izraelitanci živeli, je z-tě kaštig nika nê bilô, záto so egiptančarje že sami radi blíli, naj se ji rěšijo.

pogodijo na sezonsko delo, odidejo v Báčko, v Bánát, do sěga mao tūdi v Francijo i v Nemčijo, tak tūdi oni májo žétvo i njihova družina krūh. Nega groznejšega liki na tō misliti, da edna ali drūga družina, ki si z žétvov slūži svoj krūh, nindri ne dobi žétvinskoga dela. Tō za takšo družino telko pomēni, da nema i da ne bō mēla krūha, da bō mogla strádati. Žétva je krūha vkūp- i notrisprávljanja drága prilika. Korōna ednoletnoga težkoga, trūdapunoga dela. Žétva je toga trūdapunoga dela od zgoraj, od Bogá bodōče oblōnanje i spunēnje mnōgo i mnōgo vūpanja.

Žnjec človek je oblōnani človek. Tō ne občūtijo li tisti, ki so slab pōv meli, i tūdi tisti nē, ki tō držijo i právjio, za tō sam jas delo. Istina človek rēsan dela, ali ka dolipoženja, tisto je dōnok dár, lon. Nē je od človeka odvisno, jeli té dár dobi, ali pa nē. Lēko se vūpa, lēko se trūdi do zádne minute, i mogōče rávno v zádnoj minuli pride vihér, toča, i njemi pobije, vniči vse tisto, v šterom se je vūpo, štero je čako kak nájem svoji trūdov. Zátō more svoje delo vsáki človek molēče oprávlati. Poglednimo samo toga vernoga, pobožnoga kmeta. Gda začne žétvo, pred prvim kosnim vrezájom se ešče ednōk okōli zglédne po zasejanoj zdaj že žutoj tábli, dolí vzeme svoj kršćák, odkrīje se, rokē svoje vkūpsklene i zdūháva si, Bogá moli. Tak mislim da nigdar ne moli tak istinsko, odkrito i stanovito, kak pri etakšoj priliki. On

svojo dūšo v toj minuli odkrīje i odprē stanovito. Zdaj od vsega bole čūti ono, da kelkokoli je delo, i kelkokoli je pripōvo, vse tō je li samo za dár, za lon dōbo od nebeskoga Očo, od Gospodnoga Bogá.

V žétvo, pri žétvi lūdjé žmetno i dosta delajo, i dōnok človek etakšega hīpa nájbole lēko vidi Boží rōk delo. Obri človečega dela je sam Gospodni Bōg delo i dela. Bōg je dopūsto i On je dao priliko, da je človek lēko opravo svoje delo. On je dao mōč, zdrávje, dela priliko, deždž i sunčno toplōčo. Ka bi se te zgōdilo, či bi Bōg nē delo za tō naj človek vsákdēnējnji krūh má? Človek či glēdaš lēpe zlátōžute pšenične i žitne táble, či vidiš žnjece, ali mogōče tūdi ti med žnjeci oprávlaš svoje delo, dobro premisli vse tō, i naj se napuni tvoje srcé z hválođávanjem i z poniznostjov prōti dobromi i milostivnomi Bōgi!

Vgojdo gda sunce goriide lūdjé že na konci svoje z žitom i z pšenicev posējane zemlé stojijo i začnejo oni žeti. Kosa zamajūtne, zrēle vlati se prignejo, lēpo se v rēd obrnējo, delavne rokē prgišče berējo, snopje vēžejo i gda pa sunce dolizájde, se človek že lēko veselí v rēd sklaženim lēpim križom. Žnjeci pa domō idōči se ešče ednōk nazájzaglédnejo na té lēpe križe, zatem pa prōti nébi na vūstaj z tihov molitevjov, zdaj pa mladēzen, dekle i dečki lēpe, veselē pesmi začnejo popēvati, v šteri se radūje i jōče našega lūdstva gorēča lūbēzen do zemlé,

Zdā se je Faraó zméhčo. Odpūsto je izraēlitance odhájati.

Izraēlitanci so že naprē pripráveni bili po Možeši na potūvanje, zdā so se hitro vkūp-pōbrali, vse zevsēm, z-pohištvom, z-márhov i li hitro so se na pōt vzéli. Na pōti so si krūh šteli spečiti, ali že je nē bilō na tō vrēmena, testō so v-cape zpozvėzali, ešče i pred tēm od egiptancov na svēlke potrebno i napōsodo sprošeno srebrno i zlátō posōdo so v sili nē vtėgnoli nazá dati — sebon: so jo odnesli.

Na té spōmenek: na z-egiptoma vōlđenja spōmenek svetijo vūzemske svēlke i brezi kvasá, negenjene pogače, tak zváne „laške“ vžlivojo.

Faraó je li hitro požalūvao, ka je izraēlitance odpūsto, nájme pa tō, ka dosta dragine sebon nezējo, je vojsko poslao za njimi, da je nazáj zavrējo. — Pri erdēčem mōrji so je dojšli, ali nē se njim je posrečilo. Med izraēlci

je bár velki stráh nastano, ali Možeš je vōvtėgno svojo palico ober mōrja, voda se je na dvōje vzėla i vsi so po sūhom na okraj bregá prišli.

Faraóa vojska „hajda“ za njimi i gda so že nasredini bili, je Možeš pá vōvtėgno palico i voda se je pá nazá vkūp zaprla, cėla vojska je vmōrji vtoplena. — Faraó je ošpotani, Možeš je pa kak Boží poslaník zvišeni i od národa, kak osloboditel spoznani. — Dolí so poklekoli i díko čėst so slūžili Jehovi.

Izraēlitanci vu Arábie pūščávi.

III. Možeš od XV.—XXVII.)

Izraēlitanci so z-Egiptoma v-Arábio pūščávo prišli. Kanaán je ešče jáko daleč bio i tam je že cėlo zemlō drūgi národ obseo. Pred Mōžešom je zdā velko pitanje stalō. V-Egiptomi so se lūdjé cėlō odtūhili od Jehove, navadili so se poganske návade. Kak v-slūžběnstvi bodōči národ, je v-moráli jáko slab bio, od samostojnosti je

veselje i bláženstvo, da je tá zemla z Božov pomočjov pá krúh rodila i prinesla.

Jeli etakšega hipa níkaj ne pozábi naše ženajóče lúdstvo? Jeli si misli na tó, da so nê samo oni sêjali, nego sêja túdi Gospodni Bôg? Nê so samo oni delali, nego dela túdi Gospodni Bôg. Nê samo oni šêjejo žeti, nego žeti šêje Gospodni Bôg. Žétve nega samo eti na zemli nego žétva bode túdi tam gori. Jeli je naše lúdstvo nê pozábilo na tó, da je cêli svêť Gospodnoga Bogá z Božov rečjov posejano pôle, vsaka dúša pa Boža zemla, štera na žétvo čáka, tak tŕdi vsêj nás dúše. Jeli ne pozábi na tó, da žétva túdi edno velko pítanje má! Bôg vse včini, Bôg vse stori, da človek naj ženja, jeli človek túdi vse stori, da naj ednôk túdi Bôg lêko ženja, i naj túdi On má velko veselje sejáča i žnjeca, gda bo tó dúhovno silje notrisprávló v svoj škegen. Ženajóče evangeličansko lúdstvo, ob príliki zemelske žétve se túdi z Bože žétve ne spozábi, nego si dolipoklekni i vrêlo etak moli: Oh Bôg, ménši sem od vse dobrôte i od vse smilenosti tvoje, štero si včino z slugom tvojim. H.

Svétí moreš biti, ali paziti moreš, ka ne boš mislo, ka si po sebi ali po svojoj zaslúženosti svétí, nego záto, ár máš božo rêč, ár so nebêsa tvoja, ár si pravičen, pobožen i svétí pôsto po Kristuši. Luther.

niti pojma nê meo. Hlápci bodóči, so samo to zapovêdano držali za dúžnost spúiniti. — Kaj višjêga spoznati, zakoj se navdúšávati, je pri njih nepoznano bilô. Za koj se bojúvati, so nê meli dúhovne môči.

Z-tákši lúdi je stao Možeša národ, vse je gotovo čakao, záto je dugo vrêmena moglo pretečti dokeč so se vô osnôvili za vrêden národ Jehova, za kakše je on šteo meti.

Dosta je trpo Môzeš, dosta nevôle je meo žnjími dokeč se je žnji réden národ mogóči blo preporoditi. Nôvi, drúgi žitek se je postavó i prišao na njê, kak do tega mao. Možeš njim je blo vse: voj, zapovednik, ravnitel, brezi njega so nika nê mogli, ali da so vidili njega zmožnost, čúde, so se vu vsem na njega zaniháli i bojali od njega.

V-toj púščávi je bogme pústno bilô vse, nê tak, kak v-Egiptomi, záto, či njim je vu kom

Luther Márton v betegi i smrti.

Níkoga nesmimo samo po njegovi rečáj ali samo po njegovom jávnem deli presôditi, nájmenje pa delavce Gospodnovi goríc. Nájbole pri njih morejo djánja potrditi reči, more njih lastivno živlênje odgovárjati návuki, šteroga glásijo.

Z živlênja našega reformátora nam je vnôgo drobnij znáni, štere vse kázejo, kak je bio on zraščeni s svojim pozvánjem, kak je sam živo božo rêč, štero je drúgim gláso kak vretino môči i trôšta

V nasledúvajóči podátkej mo vidli svojega reformátora v betegi i smrti.

Kak je Luther v betegi samoga sebé trôsto:

Gda je Luther betežen ležó i njemi je zdravnik zmero pulz i najšo, ka se je spremêno, je Luther pravo: „Jaz sem, stojim i ležim eti v božoj vóli; Njemi sem se sploh překdao, On de že dobro opravo. Ár to zagotovo znam, ka nemo mrô, ár je On goristanênje i žitek i vsáki, ki živé i verje v Njem, túdi če merjé, živo bude. Záto se na Njegovo volô zavúпам i pústim náj On ravna!“

Luther se je navolo živlênja.

11. juníja 1539. leta se je Luther z Wittenberga pelo k stároj grofojci v Liechtenberg. Gda je z njôv večérjo i sta se od vsega zgučávala i

strádati trbelo, so mrmrali prôti Možeši, zaká je je se pripelao. Tri dní so potúvali i nê so naišli vodé. Tó je preveč teško bilô vu onoj pústoj, vrôčoj krajíni. Na trétíj den so bár naišli vodô, ali tá je britka, na pitjé nepripravna bila. Možeš je poiskao dvá leséka, vnjó njidva je lúčo i za krátki čas je dobra bila piti. — Naskori so pá mrmrali za volô krúha, mesto toga so na drúgi den naišli na zemli drôvno bêlo zrnje, tó so bráli i jeli mesto krúha, zváli so je: „Manna“ („z-nêbe krúh“). Naj mesô májo je veter vnogo jezér prepelíc prignao, té so lovili i jeli teliko, ka ji je žnji vnôgo spômrló. — Pá njim je zménkala voda. Možeš je po pečini z-palícov trikrát vdaro i pústila se je žnjé velika hladna vretina, čista, kak srebro.

je grofojca právla, ka je njéno želenje i vŭpanje, ka de Luther ešče dugo živo, ka de lahko ešče 40 lét živo, če de boža vola, je pravo Luther: „Bôg varil! Če bi mi včasí paradížom ponúdo, náj ešče 40 lét živém v njem eti, ešče te ne bi sprijo. Prvle bi si vzeo krvnika i si dao glávo odséčiti. Tak hŭdi je zdaj svét! Lŭdjé so sami vragôvje, ka si nišče nemre bôgšega želeťi, kak blájženo smrtno vôro i iti od etec. Tŭdi za zdravnika se ne brigam. Neščem si žívlénja, za šteroga so mi ešče edno leto stavili, bridkoga napraviti, nego v božem iméní jesti i piti, ka mi dobro spádne!“

Lutherove smrtne misli.

„Znam, ka nemo dugo živo. Moja gláva je tákša kak nož, šteroga oceo je že sčista zvoščeni, ka je samo železo ostalo. Železo pa že ne réže. Tákša je tŭdi moja gláva. Gospodne, vŭpam se i čŭtim, ka je moja vôra že nej daleč. Tŭdi na Koburg sem s tĕmi mislimi šô i sem si isko mesto, kama bi me náj pokopali. I v kapĕli pod križom sem si mislo, mo dobro ležo. Zdaj se pa ešče dosta slabšega čŭtim, kak na Koburgi. Bôg mi náj pomore i dá blájženo, smileno skrádnjo vôro. Ne želim več živetí!“

Luthera molitev v smrtnoj vôri.

„Vsamogôči, vekivečen, smileni Gospôd i Bôg, ki si Oča našega drágoga Gospodna Jezúša Kristuša, zagotovo znam, ka ščés i znaš zdržati

vsa, ka si obečo, ár Ti ne vĕš lagati, Tvoja rêč je istínska! Ti si mi v začĕtki obečo svojega lŭblénoga, edinoga Siná, Jezúša Kristuša; On je prišo i me odkŭpo od vragá, smrti, pékla i grĕha. Potom si mi zavolo vékše gvŭšnosti s svoje smilene vôle darŭvo sakramente svĕtoga krsta i oltára, mojega drágoga Gospodna Jezúša Kristuša právo, istínsko tĕlo i krv v krŭhi i vini, v njih mi ponúdo odpŭšćanje grĕhov, vekivečno žívlénje i vse nebeske dobrôte. Gda si mi vse tó podáro, sem se je tŭdi poslŭžo, i se v veri zavŭpo na Tvojo rêč.

Tak zdaj nikaj ne dvojim, ka sem gvŭšen pred vrágom, smrtjôv, peklom i grĕhom. Je tó moja skrádnja vôra i tvoja boža vola, na tvojo rêč v miri i z radostjôv odidem od etec i idem k Tebi v Tvoja náročá!“

— —

Prĕdnje rêči našega reformátora nam predôčijo človeka, kí se je popolnoma na Bogá zavŭpo. Če je njegova vola, je gotovo mrĕti, za žívlénje njemi je nej. On je tak gvŭšen odkŭplénja, ka brezi stráha misli na svojo smrt, njemi je blájženstvo božega vekivečnoga králestva tákša gvŭšnost, ka bi vsakši hip rad zamĕnjo žívlénje na zemli z žívlénjem v nebésaj. Misel, ka v nebésa pôt prĕk smrti pela, ga ne znemirja i ne stráši. Z dúšov se v nebésa želej, če bi na njem bilô, bi se včasí preselo. Samo boža vola ga sláva na etom hŭdom svĕti. D.

Právda od Bôga dána.

(II. Možeš XXXII.)

Národ se nemre brez právde, zákonov, ravnaní. More meti pravíla, vorcane, pôleg šteri de se ravnao i živo. — V-Egiptomi so samo eden zákon meli: kak nájveč pripraviti, od Bôga so pa tak nĕ znali za níkšo zapoved. Možeš se je tak poskrbo naj májo svĕtske i Bože zákone. Možeš je šô gori na *Sinai goro*. Tam je bio 30 dni, i treseti nôči. Tam njemi je dao Bôg med velkim blískanjem i grmlancov: Desĕtero Božo zapôved na dvĕ kamenívi táblí spisane, na ednoj 3, na ovoj sedem. Da je Možeša dugo nĕ bilô nazá, so mislili, ka je preišao. Z Egiptoma prinešene zláte i srebrne posôde so si zlĕjali edno zláto tele, na sohô so je postavili i veselili se, spĕvajôči: tó je naš Bôg, kí nas je z-Egiptoma vô pripelao. Možeš doj z goré idôči, čŭje velko veseljé, je nĕ mislo, ka bi tó bilô,

blíže pridôči je zvedo, ka za veseljá májo. Razčĕmero se je i vu rôki držĕćívi kamenívi táblí je tá lŭčo, tak da so se na falate strle. — Pá je mogao znôva na goro idti i Bogá prositi naj njemi pá dá desĕtero zapôved.

Zapovedao je zláto tele na práh skućti i z-lŭdmi spiti dati. Árona je pa ostro pokárao, ka je v-tak veliki grĕh dopŭsto lŭdstvi idti. Áron se je zagovárjao, ka je lŭdstvo nĕ popŭstilo.

Naglejŭváčke.

(IV. Možeš XIII. táI.)

Lŭdstvo bi rado znalo, ka je tó za zemlé, za štero oni teliko trplénja májo, jeli de tó vrĕdna? — Poslali so tak naglejŭváče, naj nagleďnejo, ka za orsága je? Naglejŭváčke so princali glás, ka je zemla rodna, vu vsem bogata. Nezové se zobston: z-mĕdom i mlĕkom *tekôča zemla*. Nakázanje so prinesli eden grôzdek,

Ženski kotiček.

„Krúha našega vsákdenšnjega daj
nam ga dnes . . .“

Žétev je! Z áto silje se zible v vetri. Ne poznam lepšoga časa, kak čas žétve, gda se zori žito i pšenica na naši polaj, gda se napuni zrák z žmetnim, sladkim dúhom po zrélo zrnji. Krúh naš se zori. Kelko blagoslova leži na njivi, na zemli, štero je Bóg dao, da jo náj obdelamo s trúdom svoji rôk. Težko je kmečko delo, ali puno veselja, puno Božega blagoslova. Ár rávno žitno pôle nam predga nájlepšo predgo, nás nadigáva k premišlávani. „Krúha našega vsákdenšnjega daj nam ga dnes“! Tò je molítev, štero vsáki dén ponáviamo. V toj rêči so vklí čene vse naše zemelske potrébščine. I tak, kak nam dá Bóg silje rásti na naši poláj, tak túdi skrbi za vse drúgo za svojo vrédno i nevrédno zemelsko deco.

„Kristuš v žitnom pôli“ tò je znameniti kèp ednoga héréšnjoga nemškoga slikára. Naš Zvellčitel hodi s svojimi vučeniki med zrélim žitom, njegov obráz je zvišen, pun nebeskoga míra, vučenikom nikaj pripovedáva, oni ga skrbno poslušajo. Okóli njegovoga gventa se súdejo polske korine, rdéči mak i kókol. Ka njim razkláda? V rôki drží puno žmetno vlát in zamišleno gléda na njô. Mislím, da primerja tò rodéčo žitno vlát k človeškomi živlénji.

šteroga sta dvá na kolek zvézanoga, komaj prinesla. — Ali jáko veliki, krepek národ prebiva tam, šteroga mí nebomo obládali. — Pôv bi bio nam valón, ali mí smo preslabi on národ obládali.

Možeš je vido, ka z tēmi lúdmí na nikoj nepride, duže so v-Árábiji ostanoll, zdá že 40 lét so semtá vandrali, vsi oni, ki so z Egiptoma prišli, so do ednoga spómrlí. Drúgi národ je stôpo na njé mesto, ki je k-trplénji privčen bio, niti sam Možeš je nē prišao v-Kanaán. Bóg njemi je tò nē dopústo, samo ozdaléč, z-Nebo gore ga je pogledno.

Možešova smrt.

(V. Možeš XXXIV. tál.)

Že sta samo Káleb i Jóšua bilá z Egiptoma pridóči možôv. Réd je prišao na Možeša túdi. „Opási si ledavjé i stôpi na „Nebo“ goro, očmí

Túdi mí smo, kak žito na pôli. Ti edni visíko stojéči, prôti sunci Bože milošče obrnjeni puni težkoga sáda, šteroga so si pripôvali v dobrom, bogábojéčem i čistom živlénji. Môč so dobivali od rêči Bože, od njegovoga svétoga návuka i njegove vere. Tò so ti pravični, ki se ne bojíjo nej skúšávca, nej smrti, ár znájo, da je Boža dobrôta i Boža pravičnost na desnico Božo postávi. Te drúgi so oni, ki na slabi stéblaj nosíjo malo vlátovej, slabo in rēdko zrnje. Tò so oni, ki iščejo poti do Bože rêči, ki globoko v senci verjejo v njegovo lúbézen i dônok ne nájdejo práve i edíne pôti do zveličanja. Kristusovo sunce je ešče nej prišlo do njihovoga korenjá, do dúše, štera je ešče preveč gingava, da bi prôti stánola grēhi, zapelávanji. Túdi oni znájo nájti ešče zveličanje, znájo pripraviti ešče pune vláti, poslanoti sadúrodne kotrige človečanstva.

Ti tréti so pa kókol, šteri ne išče sáda, samo cveté, i tomi dobromi sádi mesto vkraj vzeme. Tò so lúdjé brezi vere, lúdjé puni grēha, ki niti ne iščejo pôti do Bože rêči, do spoznanja njegove brezmejne lúbézni. Tisti túdi nemajo se včakati Božega smilúvanja. Pogübleni bodejo na veke.

Záto iščimo si mesto, gde se lahko razvijemo v Božem sunci, da bodemo, kak tò lépo žito, visíki, močni, puni dobrega sáda, prevzėti od lúbézni do Bogá i bližnjega.

tvojimi jo bodeš vido, ali sam jnotri neprideš.“ Te je Možeš slobód vzéo od lúdstva svojega. Spômeno se je zevsê dobrôt boží. Pred njé je postavio blagoslov i prekéstvo i oblúbo njim: „Proroka vam pobúdi Gospodin Bóg z brátov vaši, líki mené, tístoga poslúšajte!“ Potom je gori odišao na gorô Nebo i tam je mrô, pokopani od Gospodna i nišče je nē zazvedo groba njegovoga. Stódvajseti lét je bio star Možeš, gda je mrô. Oči njegove so se nē okmičile i môč njegova je nē poménkala. — Ali nē je stano več v-izraeli prisposoben k-njemi.

Jóšua.

(I Jóšua od prvoga tála dale.)

Po Možeši je Jóšua postao izraelov voditel. Pod njim so prék vzéli Kanaán. Najprve Jericho, glavno mesto orsága, potom pa celo zemlô i gori je jo raztálao pôleg Jáкова 12 sínôv pokolénji njihovim. Jóšue je po tanáči Mo-

„Krůha našega vsákdenějšnġega dáj nam ga dnes . . .“ Žétev je, lůblěne moje sestře, puni vozůvi se vam pripelajo Božega dára v škedne, Ne pozábimo hválo dávatí onomí, ki nam je dao tů velko dobrůto, ki je z deždžom namočo sůho zemlů, ki je z suncom segrěvo tů gingavo sejátev, ka je moglo zrásti v naš blagoslov, v vsákdenějšnġi krůh. Trůd je bio vaš, vaše rokě so delale, ali blagoslovo je naš nebeski Oča naša půla, záto náj bode njemi prva hvála, ki nam dá i vzeme po svojí vůli.

Kováts Frida

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „Veren je pa Bůg, kġ ne nġhá vás skůšávati více, kak morete prenositi, nego včġni skůšávani i vůlděnje, da je morete znesti“. 1. Kor. 10, 13.

Osěbni glás. Šťár Károl, bodonski dűhovnik so se mogli ednoj teškej očesnoj operácii podvržti datí. Náj jġ Gospodni Bůg pomore, ka se hitro zvráćijo i dale pasějo na njġh zavűpano čředo Gospodna.

Nůvi dűhovnik. Po dokončani svojega včġenjá i oprávlġenoj vojaškej slůžbi je gor. slávećki roják Čurman Ludvik začasno prevzeo kaplánsko slůžbu v Bodonci. Náj Gospodni Bůg z obilnim sádóm blagoslovi delo našega nůvoga dűhovnġa delavca.

Vizitáčġija. Kalvġnski pűšpek Agošton Šandor so obiskali svoje vernike v Motvarjevci.

Diplomiro je na ljubljanskoj univerzi doktorand práva, naš verebrat Podlěsek Jožef s Sebeborec. Čestitamo!

Zdávġanje. Soboški kaplán Darvaš Aladár je 15. juliġa v zákon stůpo s Krančġiġ Gizelov z Sobote.

Gustav Adolfa dűřstvo. V moravskoj fari so v tek. leti nasledűjoći dári nabráni za cile Gustav Adolfa dűřstva: Zůseben dár 20 D; offertorium edne nedele 71-75 D; decě dár 172 D; nabėranġe po vesnicaj: Moravci 174-25 D, Teřanovci 186 5 D, Vučagomila 125 5 D; vsevkűp 750 Din. — V bodonskoj fari je na isti cio nabráno po vesnicaj 911 D, nabėranġe konfirmandůšov 402 D, offertorium pri G. A. Božoj slůžbi 257-75 D; zůsebni dári 85 D; nabėranġe vu řoláj: v bodonskoj 199 5 D, v Kruplivniřkoj 7 D, v Strukovskoj 58 D, v Cankovskoj 11 D; vsevkűp 1931 25 Din. — V Lendavskoj fari nabėranġe 500 D, decě dár 20 D.

Dobrovolni dári: Na dġjařki dom so darűvali řkrabán Ladisláv s Puconec 50 din. — Na Dűřevnġ lġst: Krančġiġ Jáoř s Sobote 10 din, Bencik Jáoř z Beltinec 5 din. řřčna hvála!

Turobni glási. Z Puconske fare: Kűhar Franc (Lukač) v Puconci, star 71 l. (skůz 38 lět je bio vrěli preřbġiter puconske fare i veren kurátor za vės Puconci); Kűlič řtefan v Puconci, star 76 l.; Jónáš Jáoř na Gorġci star 70 l. — Z Sobořke fare: 22. jun. vd. Hařai Ana, roj.

žěša půleg Božega ravnanġa vodo i ravnao lűdstvo. Pred smrtġův je vkűp půzvao lűdstvo, na řrdcá njġm je zvėzao naj nezavrějo Jehova i zapůvedġ njegovġ se naj vsġgdár stálno drűġijo. Lűdstvo je z-ednim grlom kričalo: „Tů bojdi daleč od nás, ka bi mġ zavrgli Gospodna i tűhincom slůžġili. Jósue je tűdi 120 lět bio star, gda je vmrů.

Izraelitanci v-Kanaáni.

(I. Jósue I. — XXIV. tálv.)

Po Možěša smrti so izraelitanci více 4000 lět žġveli i kralűvali vu Kanaáni, kak od Bogá sebi vűodebráni národ. V-tom dűgom vrěmeni so vġnogo dobra vűġivali — ali tűdi dosta so trpeli. Dokač so se po Gospodni Jehovġ dálġ vodġti i ravnatġ, njġm je vsġgdár dobro řlo. Kak so od njega odstůpillġ, je je on tűdi ostavo. Kanaán zemla je jáko dobra bġla i njě prebġvalci bogati lűdġě, za řtero so njġm řsosedni i daleč

bodůći národġe nevořćěni bġli. Napádali so je, ali z Bogá pomočġův so je vsġgdár oblādali, gda so Jehova řelěnje bůgali. Filisteuřje, babilonġtanci so je napádali i eřće drűġi. Vu daleč orsáġaj so poznani, znáni bġli i vu velikoj oglědnosti drűěći národ je řestġli.

Nájzmožnejři národ so bġli v-Davida i řalamona kralűvanġa vrěmeni. Po tema smrti so se ře naiřli takři, ki so tűhim Bůgecom slůžġili, dokač naslědnġe so po rimlancaj oblādani, samostojnost so zgűbili i njġm mogli slůžġiti. Po vġnůġi prorokaj, gda je je Gospodġn Bůg po svojem řġni Jezuř Kristuři řteo obarvatġ i ednoga Bogá bodůćnost obdrűžati, so toga proroka tűdi zavrgli, na kriř dálġ rázpġti, je izraelski národ tűdi zničěni, Jeruřálem sporűřeni i národ brez lastne domovine posvėti raztepenġ. Ednoga Bogá mġvel gori drűěći Jehova národ, Abráma odvėtek, je prelřao, ali Kristuřa návuk je křtřanstvo obar-

Flisar z Gradišča, st. 73 l.; 22. jun. Banfi Adam z Veščice, st. 74 l.; 27. jun. Žilavec Franc z Lucove v bolnici, st. 80 l.; 29. jun. Bratec Imre z Gor. Slaveče v bolnici, st. 55 l.; 2. jul. Dervarič Franciška, roj. Lipič z Sobote, st. 73 l. — *Z Domanjšovske fare*: vd. Šancza Šándor v Domanjšovci, star 90 l.; vd. Koltai Peter v Lončarovci, star 72 l.; vd. Kerčmar Ana, roj. Kološa v Prosenjakovci, stara 66 l. — *Z Gor. Slavečke fare*: 11. jun. Škodnik Franc, vdovec z Gornji Slaveč v 74 l. st. — *Z Križevske fare*: 6. jun. Merklin Janez v Kuštanovci, st. 1 den; 9. jun. Novák Jenő v Pánovci st. 1 den; 18. jun. Kukoja Tréza, roj. Kerčmar v Panovci st. 59 l.; 20. jun. Kocet Tréza, roj. Cigūt v Seli, st. 69 l.; 4. jun. Kūronja Roza, roj. Šinkéc v Panovci, st. 57 l.; 26. jun. Kūčan Eva, roj. Hári v Križevci, st. 71 l.; 29. jun. Novak Kata, roj. Novak v Kūštanovci, st. 69 l. — *Z Hodoške fare* so mrii v prvoj polovici 1940. leta: 10. jan. Lepoša Jánoš z Šalovec, st. 80 l.; 12. jan. Gomboc Ernő z Krplivnika, st. 2 i pô mēseca; 12. jan. Breskőž Jánoš trgovec z Šalovec, st. 72 l.; 15. jan. Matuš Jánoš z Šalovec, st. 61 l.; 31. jan. Barbarič Jánošova z Šalovec, st. 79 l.; 5. marca vd. Barbarič Jánoš z Šalovec, st. 86 l.; 15. marca vd. Lang Ferencova z Šalovec, st. 68 l.; 25. marca Z'ško Jánošova, tūvárišica gostilničára z Šalovec, st. 37 l.; 23. mája Prélec Mihálova z Šalovec, st. 43 l.; 25. mája Ábrahám Ferenc z Hodoša, st. 36 l.; 4. junija Lepoša

valo, i razširjáva pri vsē národaj, po celom světi, kak je vučenikom on sam zapovedao: „Idite po celom světi, křtite vse národe i včite je na vero křtšiansko, da bode edna čředa i eden pastér.“ I mi křtšanje se vu tom vřpamo, verjemo, ka tak bode, ár od Bōga zhája. Teda pride na zemlō „Bože králestvo, vu šterom nede ni židovov, nē poganov, nē katholičanov, nē proteštānušov, ne go samo dobre pobožne dūše!!!“

(Konec)

Bōgi se ne dopádnejo lūdjē, ki se gvūšne čūtijo i se zezávajo na svoja dobra djānja. — Luther.

Što verje v evangeliomi, more pred lūdmi slab i nespameten biti, nāj bi močen i môder bio v božoj mōči i modrosti. Luther.

Aladár z Šalovec, st. 8 vör; 14. junija Prélec Mihál z Šalovec, st. 48 l. — Náj počívajo v miri do blájženoga goristanēnja.

Andrejci. Komaj dvádvajseti krátki lét je minolo od strašne svetovne bojne i ponovno je pred nami ešče strašnejša i groznejša bojna. Granáte i pūkče grmijo od lēve i dēsne stráni i nás včijo, da je lūstvo od svetovne bojne do toga mao nika nej napredovalo, liki na žalost zaostanolo i tō v telikoj meri, da bi človek tō v vezdāšnji vrēmenaj nej čakao! Kamakoli se zglédnemo, vsepovsēdi pišejo knjige i novine, da je znanost, tehnika i vobče lūdstvo dosta naprej, kak je pa bilō. Lepō se vse tō poslūša ali če človek preglédne samo z bežajōčim okom deněšnji svēt, neednōk vidi, da je vse tō izmišlena láž i nikaj drūgo! Žalostna je tá konstatácija ali istinska! Národje so se spozábili z one Bože zapōvedi, štera právi: Lūbi svojega bližnjega, kak pa samoga sebé!

V tej težki i nečloveški dnévaj smo vendar mi Andrejski gasilci pokazali, da smo nej ednáki tistim, ki so Bože zapōvedi odvrgli ali je pa nikdár nej poznali. Nej smo se bojali bliska i grmlence, nego prijali za delo, štero smo si postavili za svoj cil.

Gospodni Bōg je prevido našo veliko skrb i radost i blagoslovo je naš zvišeni cil s tem, da nam je dopūsto, da smo 23. junija toga leta prēk dāli našo motorno šprickanco Bōgi na diko i bližnjemi na pomōč. Dopūsto nam je ešče celō tō, da nás je blagoslovo s prelēpim vrēmenom, ki je pač letos rēdko.

Vsi smo se že naprej veselili tomi prelēpomi ōzvetki, ali na žalost, našega dūhovnika, velečasitoga gospōda Luthár Ádáma, je dosēgnola bolēzen i tak so se nej mogli veseliti z nami navkūper. Nemremo i nesmimo se na tō čemeriti, ár znāmo: Ka Bōg činí vse je dobro!

Popōdnēvi ob dvema sē je začnola naša slávnost. Zbrálo se je okōli 100 gasilcov, na čeli s svojim voditelom, župnim starešinom gospōdom Benkom, gospōdom Bácom i drūgimi gasilskimi odličnjáki i voditeli.

Da smo prišli na dolōčeno mesto, so velečastiti gospōd, morávski, dūhovnik Kūhár Franc v prelēpoj predgi naglāsili, ka znamenūje biti gasilec! Med drūgim so pravli, da je nej gasilec tisti, ki nosi gasilsko uniformo, nego tisti, ki je vsikdár krēdi na pomōč onomi, šteri je pomōči potřeben. Nadale smo z njihove predge

čúli túdi tó, da nej na manjšost i vraglivost, nego na módro paščlivost smo stvorjeni vsi, posebno pa mi gasilci! — Tó prelěpo pesem, kak túdi tisto: Tebi, tebi oh Bog . . . je naš gasilski khoruš popěvao pod vodstvom našega pošćuvanoga šolskoga upravitela, gospóda Rátkai Edmunda. Po predgi g. dúhovnika so prevzéli rěč župni starešina, gospód Benko iz Sobote. V svojem povídnom govori so se zahválili gospoj Rátkai Veri, kak botri nóve šprickance i gospódi Šiftar Lajoši, šteroga so zastópali njihov brat, gospód Šfár Károl, trgovec i dober poznánc cěloga Prekmurja. Nató so pózvali navzóče za 3 krátni: Živel Kralj Peter II.

Po cělom tom deli se je vsem navzóčim prav lepó zahválo starešina donáče čete, gospód Kukojca Štefan. Posebno zahválo je povedo starešini župe, kak túdi botroma i vsem ostalim. „Naj ne dá Bóg, da bi potrebúvali šprickanco, teda bodemo najzadovolnejši“, tak je zaključó svoj govor.

Po tom ósvetki se je začnola lépa národna veselica na próstom. Domáči gasilci so svojim góstom pripravili poviden banket, šteri se je vsem táljemajóčim preveč dopadno.

Vsém tistim, ki so nás pomogli i nam bili na pomóč, se prav lepó zahvaljújemol Gasilec.

MIRO DOMAJNKO

MURSKA SOBOTA, Lendavska cesta

(prek od tovarne BENKO)

PRVO PREKMURSKO POGREBNO PODJETJE

PRODAJAM:	Nagrobne vence umetne od	Din 60—
	Mrtvaške rakve mehki les od	Din 160—
	Mrtvaške rakve trdi les od	Din 750—
	Mrtvaške rakve kovinaste od	Din 1250—
	Mrtvaški prtí (šlari) nav od	Din 30—
	Traki za vence od	Din 20—

IN VSE DRUGE POTREBŠČINE!

SKLADIŠČE PRI POKOPALIŠČU.

Sprejemem naročila túdi za sveže vence!!

Izposojam mrtvaški oder (ravatal) in voz.

Izvršujem: kompletno pogrebe, prevoze in izkope vse po zmerni ceni.

POPOLNOMA DOMAČE PODJETJE!!!

Dogodki zádnjega mēseca. Gda je nemška vojska zavzela Pariz i na več městaj predrla Maginotovo črto, so Francozi prisiljeni bili zaprositi za premirje. Do konca bojne ostane velki tál Francije zasédeni po nemškoj vojski, francoska vojska je pa razoróžena. — Francija se je po premirji naslonila na os Rim-Berlin. — Náj francoske bojne ládje ne pridejo v nemške roké, je angleška vojaška oblást zaségla vse one francoske ládje, štere so se nahájale v angleški pristaniščaj. Zavolo toga se je razmerje obei prvejši zavéznic tak poslabšalo, ka sta prekinile diplomátske zvěze i se že računa celó s tem, ka bi Francija napovedala Angliji bojno. — Vojna z Anglijov se ešče izdak samo z bombardiranjí gospodárski i vojaški središč vodi. V krátkom se čáka velki napád na Anglijo. — Italijáni zósebnó móčno bombardirajo otok Máltó, móčno oporišče angleške mornárice v Sredozemskom mórji. — Rusija, ki je zasédla Litvo, Estonsko i Letonsko, je zahtěvala od Romunije, náj njej prepústi Besarábijo i severni tál Bukovine. Romunija je ruske zahtěve sprejela i ruska vojska je že zavzela one pokrajine. V Romuniji je prišlo do nóve notránje i zvüněšnje politike, štera je pod znaměnjom prijátelstva z Nemčijov. — 10. julija je bila v Müncheni vážna konferenca med Hitlerom, italijanskim zvüněšnjim ministrom Cianom i vojskim min. predsednikom Telekijom i zvün. min. Csákijom. Vsebina razgovorov je ešče nē bila objávljena, nanáša pa se nájhitrej na nóvi rěd v Evropi. — Anton Korošec je bio s králevskim ukázom postávljeni za prosvetnoga ministra. — Jugoslávija je obnovila diplomátske zvěze z Rusijov. Obá poslanika sta že zavzela svoja mesta.

Dijáki,

ki ste bili že láni gojenci Dijaškoga doma, **ne pozábite se priglásiti do 20. julija**, ár voditelstvo more znati, keliko vás pride nazáj i keliko nóvi dijákov lahko gorivzeme.